

Антропогенное воздействие на природную среду, в том числе и на лесные ландшафты, с развитием цивилизации и технологическим прогрессом становится все сильнее и наносит значительный негативных последствий. Виды природопользования обуславливают формирование в современных ландшафтов новых функциональных признаков, определенной степени их антропогенной преобразованности.

Вместе с тем детальной характеристики всех типов антропогенного воздействия на леса области и оценки его последствий учеными не осуществлен. Именно этой проблематике посвящена наша статья. Целью исследования является исследовать прямые и косвенные направления воздействия человека на лес и оценить степень антропогенной преобразованности территории области, выявить проблемы обусловлены негативным антропогенным воздействием и определить пути их решения.

Ключевые слова: антропогенное воздействие, лесной ландшафт, сплошные рубки, янтарь, „лунный ландшафт”, радиоактивное загрязнение, лесной пожар.

Abstract:

Mykhailo Melnichuk, Valentyna Chabanchuk. CONSEQUENCES OF ANTHROPOGENIC IMPACTS ON FOREST LANDSCAPES OF RIVNE REGION.

In the article, we analyzed the anthropogenic impact on the forest landscapes of Rivne region. We have identified factors that directly and indirectly lead to negative consequences in the forest complexes of the region. We described the consequences of continuous and unauthorized cutting of forests for plant groupings. We analyzed the consequences of illegal amber mining, which leads to the formation of „lunar landscapes” and to changes in the functioning of the components of landscapes. We identified the main enterprises that pollute the air and soil of forest geocomplexes. We determined the consequences of the accident at the Chornobyl NPP and the distribution of radionuclides in the soil, trees, mushrooms, berries, meat, etc. We substantiate the main causes of forest fires and actions to overcome them.

Anthropogenic impact on the natural environment, including forest landscapes, with the development of civilization and technological progress is becoming stronger and causes significant negative consequences. Types of nature management cause the formation in modern landscapes of new functional features, a certain degree of their anthropogenic transformations.

At the same time, the scientists have not carried out a detailed description of all types of anthropogenic impact on the region's forests and the assessment of its consequences. This is the subject of our article. The aim of the research is to investigate direct and indirect directions of human impact on the forest and assess the degree of anthropogenic transformation of the region's territory, identify problems caused by negative anthropogenic impact and determine the ways of their solution.

For preventing and overcoming forest fires by forestry, a number of measures are being taken: preventive, restrictive, patrol-guard, construction and repair work. Preventive fire-prevention measures include the organization and installation of showcases, agritours, exhibitions, houseshops, equipment for recreation and smoking, breeding of campfires, parking lots for tourists and motor vehicles, and conducting fire-prevention propaganda. Among the restrictive measures are the creation of mineralized bands, the expansion, fracture of fire bridges and bands and care for them. Sentinel measures include the maintenance of the fire service, the creation of fire brigades, the servicing of fire observation points and guards, the purchase and maintenance of fire-fighting equipment, etc. In addition, construction and repair work on fire bridges, warehouses, artificial reservoirs, fire towers, communication lines, etc. are carried out.

Key words: anthropogenic impact, forest landscape, amber, „lunar landscape”, radioactive contamination, forest fire.

Надійшла 11.05.2018р.

УДК 911.6:504.7

Lyubov YANKOVSKA

DISTRICTING AS A METHOD OF ECOLOGICAL AND GEOGRAPHICAL INVESTIGATIONS

Basic definitions are analyzed; the object and the subject of the research in ecological-geographical districting and the aim of this districting are characterized. Ecological-geographical district is defined as the main taxonomic unit of this districting, and its most important features are described. The main criteria of the ecological-geographical districting such as the potential of stability of natural systems, the intensity of anthropogenic pressure and the level of anthropogenic transformation of the landscapes are proposed. The methodology of the ecological-geographical districting is described.

Keywords: ecological-geographical districting, ecological-geographical district, potential of stability of the landscape, anthropogenic pressure, anthropogenic transformation.

The topicality of the investigation. The growth of the technological influence on the nature has provoked different ecological problems including environmental pollution and landscape degradation. Alterations in the components of the

landscape due to economic activity cause the destruction of the natural mechanism of its regeneration. The result of such transformation is the exhaustion of many kinds of natural resources which are the foundation of industrial and

agricultural production and recreation development. According to the principles of sustainable development (Rio,1992), it is necessary to work out the main directions of regulation and harmonization of ecological, economic and social development of the regions. It caused the actuality and necessity of working out the system of the ecological-geographical districting as an important scientific base for defining the ways of optimization of natural and public cooperation founded on the principles of rational usage of natural resources.

The creation of ecological-geographical maps based on the complex of natural, social, demographic and economic indexes to be taken into account, and discovery of the regions which are specific due to their achievement of sustainable development must become the first steps to the development of national, regional and local strategies and programs of sustainable development.

Analysis of the latest research and publications.

Despite great attention to ecological-geographical research only a few publications are dedicated to the problems of ecological-geographical districting in Ukraine. Basic attention in the publications is paid to defining main concepts and categories of ecological geography (Grineveckiy V.G., Paschenko V.M., Shevchenko L.M.), to the problems of ecological-geographical mapping (Baranovskiy V.A., Bochkovska A.I., Gorlenko I.O., Rudenko L.G.), to landscape conception in ecological-geographical districting (Dudnik I.M., Denysyk G.I., Karpenko N.M., Kovalchuk I.P.), to the geoecological districting of Ukraine (Voloshchuk V.M., Grodzinskiy M.D., Shyschenko P.G.) to the ecological-geographical districting of the territory of regional level (Yankovska L.V.).

Nowadays there are no generally accepted definitions of "ecological-geographical districting", "ecological-geographical region" and "ecological-geographical district". The criteria of the ecological-geographical districting that correspond to the modern state of the complicated cooperation between society and nature require an argumentation and more detailed study. The development of accurate methods of research, quantitative evaluation indexes and norms that would assist to convert ecological-geographical districting into an effective method of scientific and practical solution to ecological-geographical problems on local, regional and state levels are very important.

Presentation of the main material

The aim of the research is the analysis and

grounding of the method of ecological-geographical districting as a scientific basis for regulation of ecological, economic and social development of regions.

The **basic tasks** are to offer the criteria of ecological-geographical districting; to propose basic taxonomical units of ecological-geographical districting; to argue the method of such districting.

The results of the research.

Districting is one of the most effective methods of investigation of territorial differentiation of ecological situation. Districting is the special type of systematization, which consists in dividing a territory into equivalent or hierarchically dependent territorial units with the purpose of receiving new knowledge about the object of research. It is one of the traditional and most visualizing methods of the study of conformities to the rules of territorial differentiation of certain phenomena.

Ecological-geographical districting as a method is directed on the exposure of regional and local ecological problems, the analysis of ecological situation and prediction of changes of nature under the acts of public activity.

The variety of forms of society and nature cooperation, structural and component variety of public and natural territorial complexes which cause ecological problems as well as different types of these problems resulted in a great number of particular branch types of ecological-geographical districting.

There are such basic kinds of ecological-geographical districting:

1 *ecological-natural-geographical districting* (including *ecological-landscape districting*) is differentiation of natural landscapes according to their potential of stability (the definition of "landscapes stability" can be interpreted as the abilities of landscapes and their components to restore their structure and renew their function by means of natural mechanisms of regeneration);

2 *ecological - economic-geographical districting* is differentiation of a territory according to the level of transformation of landscapes due to economic activity which causes the complication of ecological situation;

3 *ecological-social-geographical districting* (including *medical-geographical districting*) is the division of the territory, which characterises social quality of the environment (that is environmental congruence to the sanitary norms and demands of population and providing people's healthy life);

4 *integral ecological-geographical*

districting is the synthesis of both ecological-economic-geographical and ecological-natural-geographical districting [9]. This districting is focused on the implementation of optimization of natural and economic systems.

Integral ecological-geographical districting is based on the complex of indexes of cooperation between natural and public components.

Special ecological-geographical districting is carried out by one of indexes of cooperation between natural and economic components. The number of types of such districting is equal to the number of kinds of nature and public cooperation:

4 *industrially-ecological, agricultural-ecological, transport-ecological districting* (with regard to the influence of industry, agriculture, transport or their branch types on the natural territorial systems (landscape systems) or their components;

5 according to the degree of transformation of landscape components or intensity of their usage in the process of economic activity;

6 *demographical-ecological districting* (based on the indexes of influence of population on the ecological state of natural system or their components, and in contrast with regard to the influence of the ecological state of natural system or their components on the population).

Ecological-geographical districting is differentiation of the territory according to the processes and consequences of natural and public cooperation. *The research object* of ecological-geographical districting are *ecological-geographical systems* – integral territorial natural and public formations which are characterized by homogeneity of ecological situations in their limits, by homogeneity of natural basis and potential of stability of the natural systems, of the same type of use of natural resources and degree of anthropogenic transformation of landscapes.

Ecological-geographical systems consist of such structural parts (subsystems) as natural, social and economic. The associate elements of separate subsystems which form ecological-geographical systems have different laws of functioning. They acquire new properties in the process of their development and functioning. An ecological-geographical system appears as a product of the identified relations between the nature and society. The selection of such systems is possible everywhere where an interpenetration of the natural and public forming is.

The subject of investigation of ecological-geographical districting is ecological-geographical situation that is formed in the process of functioning of the ecological-geographical

systems.

The primary *aim* of ecological-geographical districting consists in creation of informative base about the modern ecological situation and ecological problems on the investigated territory, exposure of conformities to law of their forming and territorial differentiation, directions and dynamics of their transformation.

The peculiarities of cooperation between the natural, social and economic components of modern landscapes is predetermined by the fact of certain ecological-geographical processes and phenomena which form certain ecological situations. *Ecological-geographical processes* can be interpreted as a result of cooperation between the components of ecological-geographical system; that is by a gradual and sometimes abrupt change of landscape properties of the territory under the influence of both natural and anthropogenic factors. Ecological-geographical processes cause the emergence of ecological-geographical situations of different severity. *Ecological-geographical situation* is the condition of social and natural interaction within a territory.

A deep ecological-geographical analysis also provides for the prediction of ecological risks. *Ecological risks* are the probabilities of origin in the geosystems of the extremely undesirable changes especially related to the threat for people's health.

The peculiarities of ecological-geographical districting consist in the result of districting that is an ecological situation, which appeared as a result of cooperation of economic production and nature. The territorial differences of such cooperation are represented in charts of ecological-geographical districting.

The *basic taxonomical unit* of such districting is an *ecological-geographical district* that is the territory which differs in processes and consequences of natural-public cooperation. The major features of the ecological-geographical district are:

1) similarity of complication of ecological situation in the ecological-geographical systems that form this district;

2) homogeneity of the natural resources used; intensity and character of anthropogenic influence on the natural systems that determine the level of anthropogenic transformation of landscapes;

3) similarity of natural basis that form the ecological-geographical district, including ecological potential of the natural systems, which shows itself in their firmness to economic influences (landscapes stability).

Ecological-geographical situation is formed as a result of cooperation of nature and society

and depends on the anthropogenic pressure on the natural systems and the potential of their stability. According to peculiarities of the ecological-geographical districting, directed on the reflection of complication of ecological situation, caused by transforming influences of the economic activity on the environment, and also according to the tasks of the ecological-geographical districting, mainly from the fact of searching optimal relation of economic activity and the environment, the basic *criteria* of the ecological-geographical districting are:

- *the potential of stability of natural systems* to anthropogenic pressure (the abilities of landscapes and their components to become clean, to restore their structure and renew their function by the virtue of the natural mechanisms of regeneration) [12];

- *the anthropogenic pressure* (that is a degree of human influence on the landscapes, which results in the changes of structure, complication of functioning of the landscape systems) [6];

- *the degree of anthropogenic transformation of landscapes* – changes of the landscape systems under the acts of economic activity [6, 12].

The process of ecological-geographical districting includes a complex of ecological-geographical research, which can be divided into the followings stages:

The first stage is the selection of elementary *ecological-geographical* systems on the basis of comparison of territorial differentiation of the level of anthropogenic loading and potential of the stability of the landscape to economic influences. Within the first stage the following differentiation into two substages is offered:

- evaluation of the potential of the stability of the natural system;

- evaluation of the level of anthropogenic loading and degree of the transformation of the landscape.

The second stage of the ecological-geographical districting is the selection of more large taxonomical units – *ecological-geographical subdistricts*. Ecological-geographical subdistrict is an integral territory which is characterized by close intercommunications between natural and public components and is relatively according to the peculiarities of ecological-geographical

situation, to the degree of anthropogenic transformation of the landscapes and the potential of their stability. The selection of the ecological-geographical subdistricts must be conducted by combination of prevailing types of the ecological-geographical systems on the compact territory, including the degree of territorial comfort of population (>2,0 hectare/people. - extraordinarily comfort; 1,5-1,99 hectare/people. - comfort; 1,0-1,49 hectare/people. – conditional comfort; <0,99 hectare/people. - discomfort), and the balance of territories with a natural vegetation and transformed by anthropogenic usage (60% of the territory a natural vegetation must be presented; 30% areas – given in agricultural usage; 10% – urbanized and industrially applied soils) (the method by J.Odum) [9].

The third stage of the ecological-geographical districting is the selection of the ecological-geographical districts on the basis of grouping of the ecological-geographical subdistricts according to such features as ecological situation, natural basis, similarity of the potential of stability of the natural systems, the prevailing type of natural resources usage, the level of the anthropogenic pressure and degree of the transformation of the landscape [14].

This method of the ecological-geographical districting is simple in application and allows complex research of the territorial features of the state of the natural and public cooperations (ecological situation) on territory of the regional level.

Conclusion: the maps of the ecological-geographical districting are the basic material for the solution to environmental protection problems. They are a systematized information generator at the development of state or regional ecological programs; they can become a basis of informative model for the development of network of monitoring supervisions; the basis for an effective management of regional development and is the main material for projects and programs on the usage of natural resources. There follows a necessity to take into account ecological-geographical differences at planning and building of new enterprises, development of specialization in regions, at planning and implementation of recreational activity and environmental protection.

Література:

1. Барановський В.А. Екологічна географія і екологічна картографія. – К.: Фітосоціоцентр, 2001. – 252 с.
2. Волощук В.М., Гродзинський М.Д., Шищенко П.Г. Географічні проблеми сталого розвитку України // Український географічний журнал. – 1998. – № 1. – С.13-18.
3. Гродзинський М.Д. Основи ландшафтної екології: Підручник. – К.: Либідь, 1993. – 224 с.
4. Дудник І.М., Карпенко Н.М. Ландшафтна концепція в еколого-географічному районуванні // Ландшафт як інтегруюча концепція XXI ст. – К., 1999. – С. 212-216.
5. Денисик Г.І. Етапи розвитку комплексних природничих досліджень території Правобережної України // Матеріали наук.

- конференції, присвяченій 95 річниці від дня народження проф. Кубійовича „Історія української географії і картографії”. – Тернопіль, 1996. – С.138-140.
6. Койнова І.В. Антропогенна трансформація ландшафтних систем Західної частини Волинського Полісся: Автореф. дис. ... канд. геогр. наук: 11.00.11 / Львівський національний університет імені Івана Франка – Львів, 1999. – 20 с.
 7. Паламарчук М.М., Паламарчук О.М., Соціально-економічне районування України: теоретичні основи, досвід розробки конкретних систем // Український географічний журнал. – 1997. – № 2. – С.10-15.
 8. Руденко Л.Г., Пархоменко Г.О., Молочко А.М. и др. Картографические исследования природопользования (теория и практика работ). – К.: Наукова думка, 1991. – 212 с.
 9. Царик Л.П. Про дефініції еколого-географічних досліджень і критерії оцінки еколого-географічних ситуацій // Науковий вісник Чернівецького ун-ту. Серія: Географія. – Чернівці: ЧДУ, 1998. – Вип. 31. – С.57-63.
 10. Царик Л.П., Царик Т.С. Про еколого-географічне районування території // Матеріали третьої звітної наукової конференції викладачів та студентів географічного факультету Тернопільського державного педагогічного інституту за 1992 рік. – Тернопіль, 1993. – С.16-20.
 11. Шевченко Л.М. Базові еколого-географічні поняття і терміни // Український географічний журнал. – 1997. - № 3. – С. 64-67.
 12. Шищенко П.Г. Принципы и методы ландшафтного анализа в региональном проектировании: Монография. – К.: Фитосоциосентр, 1999. – 284 с.
 13. Якушик І.Д. Принципи і методи еколого-економічного районування // Матеріали третьої звітної наукової конференції викладачів та студентів географічного факультету Тернопільського державного педагогічного інституту за 1992 рік. – Тернопіль, 1993. – С.57.5. – 24 с.
 14. Янковська Л.В. Еколого-географічне районування Тернопільської області: Монографія. / Л.В. Янковська – Тернопіль: ТНПУ, 2016. – 156 с.

References:

1. Baranovskyi V.A. Ekolohichna heohrafiia i ekolohichna kartohrafiia. – K.: Fitosotsiotsentr, 2001. – 252 s.
2. Voloshchuk V.M., Hrodzynskyi M.D., Shyshchenko P.H. Heohrafichni problemy staloho rozvytku Ukrainy // Ukrainyskyi heohrafichnyi zhurnal. – 1998. – № 1. – S.13-18.
3. Hrodzynskyi M.D. Osnovy landshaftnoi ekolohii: Pidruchnyk. – K.: Lybid, 1993. – 224 s.
4. Dudnyk I.M., Karpenko N.M. Landshaftna kontsepsiia v ekoloho-heohrafichnomu raionuvanni // Landshaft yak intehruivucha kontsepsiia KhKhI st. – K., 1999. – S. 212-216.
5. Denysyk H.I. Etapy rozvytku kompleksnykh pryrodnychkh doslidzhen terytorii Pravoberezhnoi Ukrainy // Materialy nauk. konferentsii, prysviachenii 95 richnytsi vid dnia narodzhennia prof. Kubiiovycha „Istoriia ukrainsoi heohrafi i kartohrafi i”. – Ternopil, 1996. – S.138-140.
6. Koinova I.B. Antropohenna transformatsiia landshaftnykh system Zakhidnoi chastyny Volynskoho Polissia: Avtoref. dys. ... kand. heohr. nauk: 11.00.11 / Lvivskyi natsionalnyi universytet imeni Ivana Franka – Lviv, 1999. – 20 s.
7. Palamarchuk M.M., Palamarchuk O.M., Sotsialno-ekonomichne raionuvannia Ukrainy: teoretichni osnovy, dosvid rozrobky konkretnykh system // Ukrainyskyi heohrafichnyi zhurnal. – 1997. – № 2. - S.10-15.
8. Rudenko L.H., Parkhomenko H.O., Molochko A.M. y dr. Kartohrafycheskye yssledovannia pryrodopolzovannia (teoriya y praktyka rabot). – K.: Naukova dumka, 1991. – 212 s.
9. Tsaryk L.P. Pro defynitsii ekoloho-heohrafichnykh doslidzhen i kryterii otsinky ekoloho-heohrafichnykh sytuatsii // Naukovyi visnyk Chernivetskoho un-tu. Serii: Heohrafiia. – Chernivtsi: ChDU, 1998. – Vyp. 31. – S.57-63.
10. Tsaryk L.P., Tsaryk T.Ie. Pro ekoloho-heohrafichne raionuvannia terytorii // Materialy tretoi zvitnoi naukovo konferentsii vykladachiv ta studentiv heohrafichnoho fakultetu Ternopilskoho derzhavnoho pedahohichnoho instytutu za 1992 rik. – Ternopil, 1993. – S.16-20.
11. Shevchenko L.M. Bazovi ekoloho-heohrafichni poniattia i terminy // Ukrainyskyi heohrafichnyi zhurnal. – 1997. - № 3. – S. 64-67.
12. Shyshchenko P.H. Pryntsypy y metody landshaftnoho analiza v rehyonalnom proektyrovanny: Monohrafiia. – K.: Fytosotsyotsentr, 1999. – 284 s.
13. Iakushyk I.D. Pryntsypy i metodyka ekoloho-ekonomichnoho raionuvannia // Materialy tretoi zvitnoi naukovo konferentsii vykladachiv ta studentiv heohrafichnoho fakultetu Ternopilskoho derzhavnoho pedahohichnoho instytutu za 1992 rik. – Ternopil, 1993. – S.57.5. – 24 s.
14. Iankovska L.V. Ekoloho-heohrafichne raionuvannia Ternopilsoi oblasti: Monohrafiia. / L.V. Yankovska – Ternopil: TNPU, 2016. – 156 s.

Анотація:

Любов ЯНКОВСЬКА. РАЙОНУВАННЯ ЯК МЕТОД ЕКОЛОГО-ГЕОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ.

Еколого-географічне районування – це диференціація території за процесами та наслідками природно-суспільної взаємодії.

Об’єктом дослідження в еколого-географічному районуванні є еколого-географічні системи – цілісні територіальні природно-суспільні утворення, що характеризується однорідністю еколого-географічної ситуації в їх межах, однорідністю природної основи та потенціалу стійкості природних систем, структури природокористування і зумовленого ним ступеня антропогенної трансформації ландшафтів.

Предметом дослідження є стан природно-суспільної взаємодії (еколого-географічна ситуація), що формується в процесі функціонування еколого-географічних систем.

Основною таксономічною одиницею такого районування є еколого-географічний район – територія, що відрізняється своєрідністю процесів та наслідків природно-суспільної взаємодії.

Найважливішими ознаками еколого-географічного району є: 1) подібність стану природно-суспільної взаємодії, тобто гостроти екоситуацій в еколого-географічних системах, що формують даний район; 2) відносна однорідність структури природокористування, інтенсивності та характеру антропогенного впливу на природні

системи, що, відповідно, визначають рівень антропогенної трансформації ландшафтів; 3) подібність природної основи формування еколого-географічного району, в тому числі екологічного потенціалу природних систем, що проявляється в їх стійкості до господарських впливів.

Еколого-географічна ситуація формується у результаті взаємодії природи та суспільства і залежить від антропогенного навантаження на природні системи та потенціалу стійкості останніх. Виходячи зі специфіки еколого-географічного районування, спрямованого на відображення гостроти екологічної ситуації, зумовленої трансформуючими впливами господарської діяльності на природне середовище, а також із завдань даного районування, головним із яких є віднайдення оптимального співвідношення між діяльністю людини і станом природного середовища, основними критеріями еколого-географічного районування є потенціал стійкості природних систем до антропогенного тиску, антропогенне навантаження та ступінь антропогенної трансформації ландшафтів.

Процес еколого-географічного районування включає комплекс еколого-географічних досліджень, який можна розділити на наступні етапи:

Перший етап – виділення елементарних еколого-географічних систем шляхом виявлення внутрітериторіальних відмінностей прояву еколого-географічних ситуацій на основі співставлення територіальної диференціації рівня антропогенного навантаження та потенціалу їх стійкості геосистем до господарських впливів.

Другий етап еколого-географічного районування – виділення крупніших таксономічних одиниць – еколого-географічних підрайонів. Еколого-географічний підрайон – це цілісна територія, що характеризується тісними взаємозв'язками та взаємовідношеннями між природними та суспільними компонентами і є відносно однорідною за гостротою еколого-географічної ситуації, ступенем антропогенного навантаження та трансформації ландшафтів та потенціалом їх стійкості. Виділення еколого-географічних підрайонів має проводитись за поєднанням переважаючих типів еколого-географічних систем на компактній території із врахуванням рівня екологічної (просторово-ландшафтної) комфортності життєдіяльності населення.

Третій етап еколого-географічного районування – виділення еколого-географічних районів на основі групування еколого-географічних підрайонів за такими ознаками як стан природно-суспільної взаємодії (екологічна ситуація), спільність природної основи, подібність потенціалу стійкості природних систем, переважаючий вид природокористування, рівень антропогенного навантаження та ступінь антропогенної трансформації ландшафтів.

Ключові слова: еколого-географічне районування, еколого-географічний район, потенціал стійкості ландшафтів, антропогенне навантаження, антропогенна трансформація.

Анотація:

Любов ЯНКОВСКАЯ. РАЙОНИРОВАНИЕ КАК МЕТОД ЭКОЛОГО-ГЕОГРАФИЧЕСКИХ ИССЛЕДОВАНИЙ.

Проанализированы основные дефиниции в эколого-географическом районировании; дана характеристика объекта и предмета исследования, а также целей этого районирования. Экологическо-географический район предлагается как главная таксономическая единица эколого-географического районирования, описаны его главные особенности. Предложены критерии экологическо-географического районирования, главные из них – потенциал устойчивости природных систем, интенсивность антропогенной нагрузки и уровень антропогенной трансформации ландшафтов. Описана методика экологическо-географического районирования.

Ключевые слова: экологическо-географическое районирование, экологическо-географический район, потенциал устойчивости ландшафтов, антропогенная нагрузка, антропогенная трансформация.

Надійшла 18.04.2018р.

УДК 911.9

Світлана НОВИЦЬКА

ПІДХОДИ ЩОДО ОПТИМІЗАЦІЇ ЛАНДШАФТНО-ЕКОЛОГІЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ТЕРИТОРІЇ (НА МАТЕРІАЛАХ НОВИКІВСЬКОЇ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ ЗБАРАЗЬКОГО РАЙОНУ ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ОБЛАСТІ)

Розглянуто питання оптимізації ландшафтно-екологічної організації території (на матеріалах Новиківської сільської ради Збаразького району Тернопільської області). Виявлено ландшафтно-екологічні пріоритети для даної території. Проведено аналіз структури земельних угідь території Новиківської сільської ради.

Обраховано коефіцієнт антропогенної перетвореності ландшафтів, який, за наявної структури землекористування території Новиківської сільської ради, становить 6,75 (сильно перетворені ландшафти). Після реалізації запропонованих заходів з оптимізації структури землекористування даний коефіцієнт становитиме 5,25 (перетворені ландшафти).

Ключові слова: ландшафт, оптимізація, ландшафтно-екологічна організація, антропогенна перетвореність ландшафтів.

Постановка завдання. В умовах децентралізації фінансових та інвестиційних ресурсів